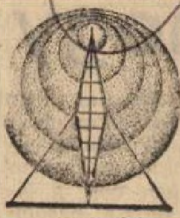

Rádiófigyelő

Művelődés. A múlt hónapban indult, s jelentkezését havonta ígérte a fenti, meglehetősen jellegtelen címen ez az adás, „kultu-

turalis tájékoztató műsornak” hirdetve magát. Jöszerevel örökölte szellemi elődjének, a komoly tekintélyre szert tett *Nézopontnak* a programját, s a beharangozó cikk szerint ugyancsak élesen bíráló és vitára ingerlő karaktert kíván ölteni. Megannyi álvita után közművelődésünk valóban igényli is a mélyreható elemzést és a komolyabb összeecsapásokat, a nézetek és érdekek nyílt, tisztázó igényű ütköztetését.

Ezzel a várakozással hallgattam meg a legutóbbi adást, amely komoly csalódást nem okozott, sőt néhány figyelmet érdemlő és jól táltalt kérdést valóban ki is tudott emelni a népművelés sokágú témaköréből.

A műsorvezető-szerkesztő *Kepes András* némelykor még mutáló hangon, de elszánt szigorral széljegyzetelte a szőnyegen forgó témákat, egyaránt példázva a jó és rossz divatokat. A negatív jelenségek között említette — és úgy gondoljuk, joggal — a sikervágy örvén immár a gyermekmese közegébe is beóvakodó krimielemezeket, másfelől viszont a „soha rosszabb divatot” címszó alatt foglalkozott az utóbbi évek örvendetes *Krúdy-reneszánszával*. Az ezzel kapcsolatos körkérdésben megtudtuk, hogy a most kiadásra kerülő kötetek átlagos példányszáma már eléri az 50 ezret, s ehhez az adathoz nem szükséges kommentár. De hogy a sikernek is van árnyoldala, arra *Török Tamás* finoman ironikus szociológiai okadatolása mutatott rá: szerinte ugyanis az emberek szeretnének a *Krúdy-hősökhöz* hasonlóan élni. A szerkesztői kommentár aztán helyére is tette ezt a társadalmunkban bizony időszerűtlen nosztalgiát.

Megtudtuk továbbá, az amatőr rendezőből hivatásossá előlépett, és legutóbb *Camus Caliguláját* Pécsen kitűnően színpadra állító *Paál Istvánról*, hogy nyilatkozik kevésbé kitűnő, ami csupán azért kár, mert a mikrofon előtt ez volt a „produkciója”.

A lakótelepek esztétikai és közérzeti gondjairól érintettként vagy sajtóviták olvasójaként már bőven értesülhettünk. Az idevágó műsorbeszélgetések elsősorban a szinte már előítéletekké kövült sommás ítéletekkel hadakoztak. Az újabban betonszobrokat is formáló *Kass János* például — az anyag természetének megismeréséről és humanizálásának lehetőségeiről szólva —, mintha útmutatást adott volna az új betonkonstrukciók lakhatóvá tételéhez. Azzal viszont már szívesen vitáznánk, hogy a telepi lakások túlzott szeparáltságából okvetlenül a szomszédi kapcsolatok ápolásán, az alkalmi együtt ültizáson át vezet-e az út a közösségi létformához.

Igen felkavaró volt — alighanem az erős érzelmi hatáskeletés végett is — annak a tanítópárnak bizonytalan sorsáról készült interjú, amely az iskolakörzetesítési rendelet vétlen áldozataiként mutatta be őket. Helyes határozatok körültekintést nélkülöző végrehajtása okozhat még személyes tragédiákat, s erre nem lehet elégszer figyelmeztetni.

Maga a műsor tehát beváltott egyet-mást programjából. A riportalanyok szigorúbb rostálásával és a valóban vitára készek „táncba hívásával” mindvégig úgy szikrázhat majd az összeecsapásoktól, ahogyan beköszöntőjében ígérte.

L. A.